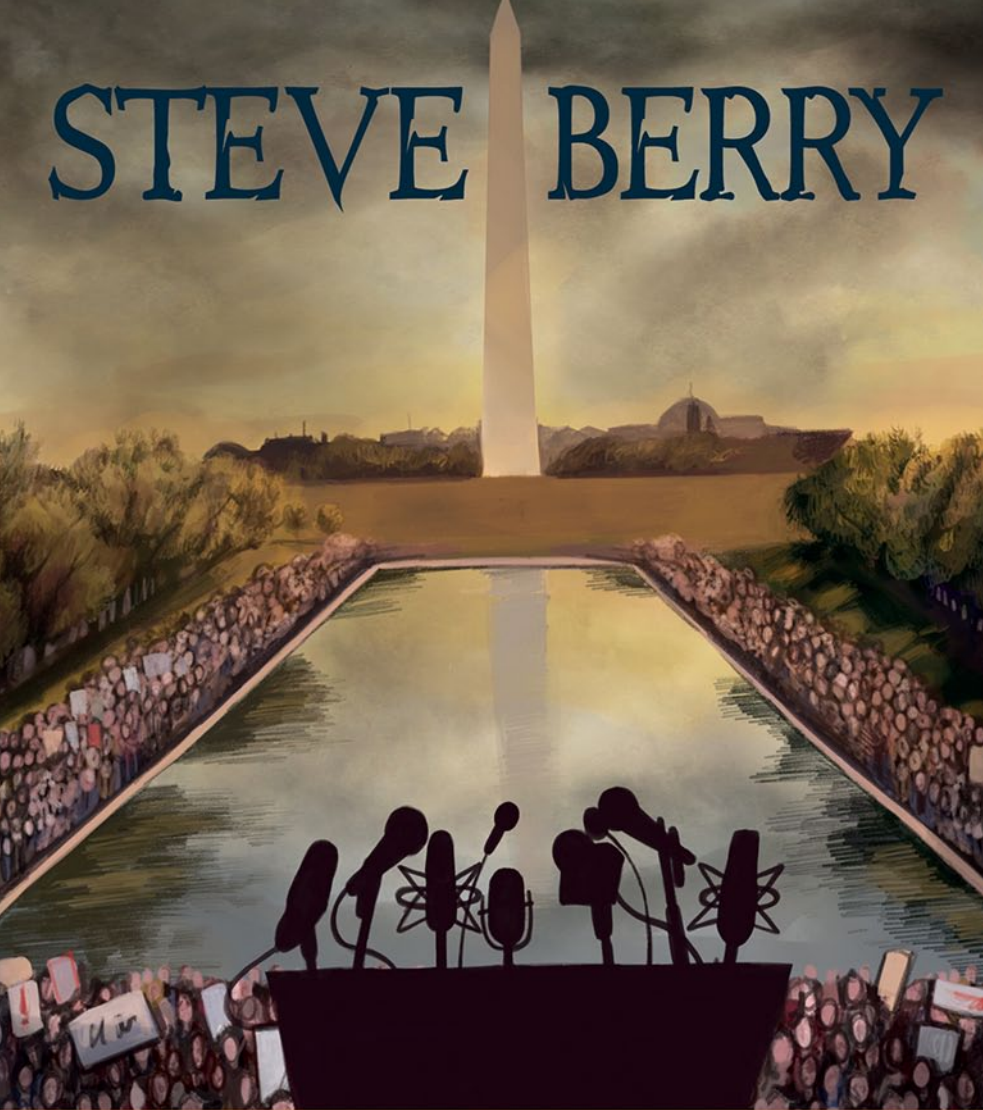


STEVE BERRY



OKAMŽIK
PRAVDY

STEVE BERRY

OKAMŽIK
PRAVDY



2019

Copyright © Steve Berry 2018
Translation © 2019 by Hana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BISHOP'S PAWN
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, New York 2018,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Zuzana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová a Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Ilustrace na obálce: Kateřina Coufalová
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2019

ISBN: 978-80-7498-305-4

*Patricii June Gouldingové
A přeji dlouhý život*

PODĚKOVÁNÍ

Opět srdečně děkuji řediteli vydavatelství Macmillan Publishers Johnu Sargentovi, Sally Richardsonové v čele vydavatelství St. Martin Press a svému vydavateli Andrewu Martinovi z Minotaur Books. Jsem hluboce zavázán Hectoru DeJeanovi z oddělení propagace, Jeffu Dodesovi a ostatním z oddělení marketingu a prodeje, obzvlášť pak Paulu Hochmanovi a také pravé vědmě v oboru paperbacků Jen Enderlinové, autoru obálky Davidu Rotsteinovi, autoru grafické úpravy Stevenu Seighmanovi a Mary Beth Rocheové s jejím vynalézavým týmem z oddělení audia.

Jako vždy se v úctě skláním před Simonem Lipskarem, svým agentem a dobrým přítelem, před svou redaktorkou Kelley Raglandovou a její asistentkou Maggie Callanovou. Obě jsou báječné.

Zvláštní zmínku zasluhují Meryl Mossová a její vynikající propagační tým (především Deb Zipfová a JeriAnn Gellerová), Jessica Johnsová a Esther Garverová, které pečují o hladký chod Steve Berry Enterprises, ředitel Národního parku Dry Tortugas Glenn Simpson, který mi předvedl tento úžasný národní poklad, Dan Veddern a Glenn Cox, kteří mi při večeři na jednom francouzském zámku pomohli vypracovat zápletku (není sice přesně taková, jak jsme ji probírali, ale skoro ano), Melisse Sha-

STEVE BERRY

pirová a Doug Scofield, kteří mi ukázali Palm Beach, Wanda Smithová, která mě přesvědčila, abych do knihy zahrnul floridská města Starke a Micanopy, a Grant Blackwood, výjimečný romanopisec, který mi pomohl odpíchnout se z místa.

A jako vždy mě na každém kroku provázela má žena Elizabeth a popostrkovala mě kupředu při tomto mém prvním vpádu do teritoria vyprávění v první osobě.

Tato kniha pojednává o odvaze a mravní síle, takže je jen na místě, abych ji věnoval naší přítelkyni, která právě prodělává těžký boj s rakovinou. Choroba ji přepadla znenadání, bez varování. Ale naše přítelkyně, místo aby se utápěla v sebelítosti, přijala výzvu k boji a statečně jí čelí. Díkybohu má milujícího manžela a čtyři skvělé syny, kteří při ní stojí.

Elizabeth a já nepochybujeme, že tu válku vyhraje.

Mezitím ti posíláme tuhle knížku, PJ.

*Řekli si mezi sebou: „Hle, mistr snů sem přichází!
Pojďte, zabijme ho! A uvidíme, co bude z jeho snů!“*

– GENESIS 37,19-20

PROLOG

SOUČASNOST

Připadá mi jako velká ironie, že to všechno začalo vraždou a teď to zřejmě jinou vraždou skončí.

Povolali mě na proslulou adresu Auburn Avenue 501 v Atlantě v Georgii. Je to jednopatrový dům ve stylu královny Anny, má verandu s vyřezávanými sloupky a kruhovým oknem a sedlovou střechu. Leží ve čtvrti Sweet Auburn, která je dnes slavná. Kdysi bývala domovem tvrdě pracující střední třídy, měšťanských rodin. Před šedesáti lety se stala epicentrem hnutí, které jednou provždy změnilo celou zemi. Afroamerický pár, který v tomto domě žil, si nepřál, aby se jejich děti narodily v segregované nemocnici, a tak všechny tři přišly na svět právě tady. První z nich, holčička jménem Christine, se narodila předčasně, ještě pro ni neměli ani kolébku, a tak strávila několik prvních nocí svého života v zásuvce šatní skříně. Ten nejmladší, Alfred Daniel, otevřel poprvé oči jednoho parného červencového dne. Prostřední dítě, chlapec, který se žertem osudu narodil v prostřední z horních místností, užíval světlo světa 15. ledna 1929. Pojmenovali ho po otci Michael. Otec ale o pět let později, po návštěvě Berlína, sobě i synovi jméno změnil. To nové znělo Martin Luther King – ten první senior, druhý junior.

STEVE BERRY

Stojím v tiché hale v přízemí. Pozvání mi do mého kodaňského knihkupectví dorazilo před týdnem obyčejnou poštou, v obálce ručně adresované přímo mně, Cottonu Maloneovi. Obsahovalo prostý vzkaz:

Padesát let uběhlo.
Přivezte je.

A pod tím:

3. dubna. Kingův dům v Centru MLK. 23:00.

Nepodepsaný.

Já ale věděl, kdo mi ho posílá.

V hale a potměných přízemních místnostech svítí několik nočních lampiček. Když jsem před lety pracoval v Magellan Billetu a žil tady v Atlantě, zašli jsme se sem podívat s Pam a Garym – matka, otec a syn při jedné ze zřídkaých rodinných vycházek. Zúčastnili jsme se prohlídky domu a pak jsme si prošli celé Kingovo centrum a snažili se vštípit Garymu význam rasové rovnoprávnosti. Pam i já jsme se pyšnili tím, že v sobě nemáme rasových předsudků, ani co by se za nehet vešlo, a chtěli jsme tak vychovat i našeho syna.

Nakouknu do předního salonu se slavným klavírem a gramofonem. Tehdy nám tu průvodkyně vykládala, že u toho klavíru bral lekce hudby sám King. Jestli mě paměť neklame, nepatřilo to mezi jeho nejmilejší vzpomínky na dětství.

O Martinu Lutheru Kingovi juniorovi jsme se dozvěděli ještě pár dalších věcí.

Navštěvoval nedalekou základní a střední školu a potom Morehouse College na druhé straně Atlanty. Roku 1954 se stal pastorem v baptistickém kostele na Dexter Avenue v Montgo-

mery v Alabamě. Když roku 1955 černé ženě Rose Parksové upřeli sedadlo v přední části autobusu, vedl 381 dnů bojkot místní veřejné dopravy. Roku 1957 se stal prezidentem Společnosti křesťanských vůdců amerického Jihu, organizace známé pod zkratkou SCLC. Tři roky poté se přestěhoval zpátky do Atlanty a dělil se s otcem o kazatelnu v Ebenezerském baptistickém kostele, který stojí hned naproti přes ulici proti jeho rodnému domu.

A postupně se stal srdcem a duší velkého hnutí.

Tolik pamětihodných projevů. Dva obrovské legislativní úspěchy, Zákon o občanských právech a Zákon o volebních právech. Nobelova cena míru. Třicetkrát byl kvůli svým aktivitám vězněn. A to vše vedlo k 4. dubnu 1968, kdy v Memphisu ukončila jeho život atentátníkova kulka.

Bylo mu tehdy pouhopouhých třicet devět let.

Hledím na muže stojícího v šeru na konci haly. Viditelně zestárl, ale rysy v obličeji má s přibývajícimi roky čím dál výraznější. Zešedivěl, pohubl, ale stále z něj vyzařuje tatáž intelektuální kultivovanost a pořád se při chůzi trochu šourá a hrbí.

„Zítra nás čeká velký den,“ pronese tichým hlasem, který si pamatuji. „Padesát let od Kingovy smrti.“ Odmlčí se. „Skoro dvacet od našeho posledního rozhovoru. Dodnes tu bolest cítím.“

Neurčitá poznámka, ale nic jiného od něj ani nečekám. „Čistě ze zvědavosti – jak jsme se teď večer dostali sem dovnitř? Tenhle dům je národní památka.“

„Mám dobré konexe.“

Bezesporu. Stejně jako když tohle všechno před lety začalo.

„Přivezl jste je?“ ptá se mě.

Sáhnu do zadní kapsy a předvedu mu to, po čem se ptal. „Tady jsou.“

„Celá ta léta jste je uchovával, zároveň s tím tajemstvím. Dobrý výkon.“

„Na zachovávání tajemství jsem si postavil kariéru.“

„Sledoval jsem to. Pracoval jste pro ministerstvo spravedlnosti... jak dlouho to bylo? Deset let?“

„Dvanáct.“

„Jako agent v Magellan Billetu. Teď žijete v Dánsku a vlastníte antikvariát. Tomu se říká změna.“

Za pasem má zastrčenou pistoli. Ukáží na ni. „Je to nutné?“

„Oba jsme věděli, že na to časem dojde.“

Nejspíš ano.

„Povedlo se vám popojít v životě dál,“ říká. „To, co se stalo, vás popostrčilo k větším věcem. U mě to prostě nešlo. Divím se, že jsem tak dlouho vydržel.“

To je fakt. Můj život se změnil způsobem, jaký jsem si tenkrát neuměl představit. Ale to, co se odehrálo, mi ušetřilo cennou lekci.

„Dnes večer jsem přišel kvůli vám,“ zdůrazním.

„Položte to všechno tamhle na stůl, prosím.“

Dohadovat se nemá cenu, a tak poslechnu.

„Kingova rodina v tomhle domě žila dlouho,“ poznamená. „Vychovali pod touhle střechou tři děti. Jedno z nich v dospělosti změnilo svět.“

„Oba víme, že sám by to nedokázal. Máte na tom velký podíl.“

„Je od vás hezké, že to říkáte. Ale nijak mě to neutěšuje.“

Jen pár lidí vědělo, co se ve skutečnosti odehrálo, a většina z nich je už po smrti.

„Vzpomínáte někdy na ty dny?“ táže se.

Během působení v Magellan Billetu jsem se setkal s pozoruhodnými věcmi. Templářští rytíři, krutá středoasijská diktátorka, tajemství Karla Velikého, ztracená Alexandrijská knihovna, novodobí piráti... Ale nic z toho nesnese srovnání s tím, do čeho jsem se zapletl při své první misi.

Ještě předtím, než Magellan Billet vůbec vznikl.

„Pořád,“ odvětim.

OKAMŽIK PRAVDY

„Má pravda vyjít najevo?“

Dobrá otázka. Uběhlo padesát let a svět se změnil. Ale znova ukážu k jeho pasu a zeptám se: „Ta pistole je pro mě, nebo pro vás?“

Neodpoví hned.

Už dávno jsem se poučil, že lidské počínání je skoro vždycky chaotičtější než myšlenky. A tak se mám radši na pozoru.

„Chci si o tom promluvit,“ zamumlá konečně.

„A máte omezený okruh možných posluchačů?“

Přikývne. „Užívám se tím. Ale potřebuji, abyste mi napřed vylíčil všechno, co se dělo. Tenkrát jsme se o tom nebavili.“

Slyším i to, co neřekl. „Napřed? Před čím?“

„Předtím, než se rozhodnu, pro koho z nás je ta pistole.“

ČERVEN
PŘED
OSMNÁCTI LETY

KAPITOLA 1

Můj život změnily dvě laskavosti poskytnuté druhým.

Na první došlo jednoho teplého úterního rána. Projížděl jsem po bulváru Southside ve floridském Jacksonville a poslouchal rádio. Ťukl jsem do tlačítka automatického vyhledávání stanic a z reproduktorů se ozvalo: „Proč je v New Yorku spousta odpadků a v Los Angeles spousta právníků?“

„Protože New York si mohl vybrat dřív?“

Zaburácel smích, načež přišla další otázka: „Jak dostanete právníka dolů ze stromu?“

Zdálo se, že odpověď nikdo nezná.

„Přeříznete provaz.“

„Onehdy teroristé unesli dopravní letadlo plné právníků.“

„To je hrůza! Jak to dopadlo?“

„Vyhrožovali, že jestli nebudou splněny jejich požadavky, propustí každou hodinu jednoho.“

Znovu smích.

„Co udělá právník, když –“

Vypnul jsem to. Diskžokejové se baví a právníci jsou očividně bezpečný terč vtipů. Kdo by proti tomu protestoval? Není to stejné jako vtipy na gaye, na Poláky nebo něco třeba jen náznakem sexistického. Právníky nenávidí každý. Každý si o nich vykládá vtipy. A když se to právníkům nelíbí, koho to zajímá?

No přece mě.

Já totiž tehdy byl právník.

A podle mého názoru dobrý.

Moje jméno Harold Earl „Cotton“ Malone bylo uvedeno mezi tisícovkami jiných držitelů advokátní licence pro stát Georgia, kde jsem šest let předtím složil advokátní zkoušky. V žádné právnické firmě jsem ale nikdy nepracoval. Sloužil jsem jako poručík v americkém námořnictvu a byl jsem přidělen k vojenské prokuratuře JAG, toho času na námořní základnu Mayport na Floridě. Ten den jsem ale ve své právnické roli nevystupoval. Poskytoval jsem laskavost příteli, kterému tekly nervy kvůli rozvodu.

Laskavost, které jsem pomalu začínal litovat.

Jeho žena, Sue Weilerová, byla prohnaná jako diktátorka a drzá jako striptérka. Předchozí den strávila v Jacksonville přecházením z jednoho bytu do druhého. Obešla celkem čtyři. A ve všech si užívala s mužskými. Rychlý sex bez závazků. Když jsem dřepěl u bytu číslo 3, přemítal jsem, jestli je nymfomanka, anebo jen má sexuálního apetitu na rozdávání.

Krátce po páté odpoledne, po překvapivě krátké návštěvě v bytě číslo 4, poskládala svoje dlouhé štíhlé nohy do nablýskaného nového cadillaku a vyjela na rušný bulvár. Auto mělo zvláštní světlou barvu, bylo narůžověle bílé. Znal jsem tu historku: objednala si ho speciálně proto, aby rozzuřila manžela, se kterým se jeden druhému odcizili. Ten kousek dokonale odpovídal její zlomyslné povaze.

Večer si to namířila rovnou za nosem do obytného komplexu v jižní části města, k milenci číslo 5. Totéž prováděla před měsícem, když jsem ji z kamarádství vůči jejímu chudáku manželovi sledoval poprvé. Teď si její brzy-už-bývalý choť přál fotky a pokud možno i video, aby je předložil u rozvodového soudu. Hodili mu na krk předběžné alimenty, které zčásti půjdou na zaplacení toho cadillaku. S důkazem nevěry v ruce by se jich

stoprocentně zbavil. Zvlášť když Sue u soudu dvakrát vypověděla, že nemá žádného milence a vlastně ani skoro žádné mužské přátele. Byla protřelá lhářka, a kdybych neviděl pravdu na vlastní oči, byl bych jí uvěřil.

Den předtím celé odpoledne vytrvale poprchávalo, ale večer byl parný, jak je pro červnovou Floridu typické. Strávil jsem celou noc jako přibitý před bytem milence číslo 5, abych měl jistotu, že mi Sue neproklouzne. Před patnácti minutami se objevila a odsvištěla ve svém růžovoučkém vozítku. Domyslel jsem si, kam má namířeno. Do obytného komplexu u pláže, k milenci číslo 6, pojišťovacímu agentovi, který má o deset kilo svalů víc a o dvacet let míň než její manžel.

Ráno bylo jasné a slunné, ulice plné lidí dojíždějících do práce a jacksonvillský provoz jako obvykle hustý. Můj metalízově modrý Buick Regal snadno vplul do ranního zmatku a pověsit se na narůžovělý cadillac nedalo moc práce. Po sérii odboček a změn směru, které jsem už znal, Sue předvídatelně dala levý blinkr a cadillac zajel do obytného komplexu.

Poznamenal jsem si čas.

7:58.

Milenec číslo 6 bydlel v budově C v bytě číslo 5, ke které-mu patřila dvě parkovací stání, jedno pro jeho nejnovější model mazdy, druhé pro hosta. Tyhle detaily jsem si zjistil před několika týdny. Za půl hodiny, až jim dopřeju dost času jít na věc, si najdu šikovné místo, abych pořídil menší video a pár záběrů cadillaku odstaveného vedle mazdy. Do té doby počkám naproti, na parkovišti nákupního centra. Vzal jsem si s sebou pár paperbacků, abych si měl čím krátit čas.

Dal jsem pravý blinkr a zrovna jsem chtěl odbočit k nákupnímu centru, když kolem mě projel v levém pruhu ford pickup. Všiml jsem si jeho kobaltové barvy a nálepky na nárazníku.

MOJE EX- SE TEĎ VOZÍ NA KOŠTĚTI.

Věděl jsem, kdo sedí za volantem.

Můj kamarád, ten brzy-už-bývalý manžel.

S Bobem Weilerem jsem naposledy mluvil o půlnoci; telefonicky jsem mu zvěstoval špatné zprávy, které ho ani trochu nepotěšily. Z toho, že je teď tady, koukalo jedno jediné – potíže. Už nějakou dobu jsem vnímal, jak v něm bobtná vztek. Manželka ho svým okázale blazeovaným postojem schválně dráždila, aby žárlil. Bavilo ji pozorovat, jak ho vytáčí. Byla to vzájemná přetlačovaná. On se pokoušel pomstít za raněné city, ona si vychutnávala to, že ho dokáže vyprovokovat ke kýžené reakci. Jenže podobné hrátky s sebou nesou riziko a účastníci většinou nemyslí na následky.

Bobův pickup navzdory blížící se šňůře aut přelétl všechny pruhy v protisměru, až pneumatiky zakvílely, a zahrnul doleva na úzkou příjezdovou cestu. Jen tak tak nenaboural do nápisu na tabulce z cedrového dřeva, který oznamoval, že je tu vjezd do obytného komplexu Legends. Neodbočil jsem doprava k nákupnímu centru, jak jsem původně chtěl, ale využil jsem toho, že se řidiči ohlíželi po Bobovi a zpomalili, přejel jsem do vedlejšího pruhu a vyrazil za ním. Provoz mě na chvilku zdržel, a když se mi konečně povedlo zahrnout do obytného komplexu, měl Bob dobrých devadesát vteřin náskok.

Rozjel jsem se rovnou k budově C.

Pickup už tam stál a dvířka u řidiče byla dokořán. Narůžovělý cadillac parkoval vedle mazdy. Bob Weiler mířil pistolí na svou ženu, která už stihla vystoupit z auta, ale ještě ne zajít dovnitř. Prudce jsem zajel se svým regalem na parkoviště. Hrál jsem do přihrádky v palubní desce pro svou osmatřicítku Smith & Wesson a modlil se, abych ji nemusel použít.

Otevřel jsem dvířka a vyskočil. „Polož to, Bobe.“

„Ani náhodou, Cottone. Mám už plný zuby toho, jak ze mě ta děvka dělá vola.“ Dál mířil na Sue. „Neplet se do toho. Tohle je jen naše věc.“

Zůstal jsem stát tak, aby mě kryla otevřená dvířka, a zalétl jsem pohledem doleva. Přes zábradlí balkónů sledovalo odví-

jející se drama několik nájemníků. Na zlomek vteřiny jsem polhlédl na Sue stojící o patnáct metrů dál. V nádherném obličejí neměla sebemenší náznak strachu. Vlastně se tvářila spíš našťavaně; měřila si manžela jako lvice obhlížející kořist. Přes rameno jí visela značková kabelka Chanel.

Obrátil jsem se zpátky k Bobu Weilerovi. „Polož tu bouchačku.“

„Ta mrcha mě ždímá, a přitom šoustá s každým, kdo jí přijde do cesty.“

„Počkej, až to s ní vyřídí rozvodový soud. Máme toho na ni dost.“

Ohlédl se po mně. „Soud ať táhne do hajzlu. Vyřídím to sám, a hned.“

„Proč? Chceš jít do kriminálu? Za to ti nestojí.“

Ranním vzduchem třeskly dva výstřely, Bob Weiler zasténal a zhroutil se. Ze dvou dírek v prsou se mu vyřinula krev. Zalétl jsem pohledem k Sue. Pistoli ještě držela zvednutou a hlaveň teď mířila na mě.

Práskl další výstřel.

Skočil jsem do regálu.

Okénko ve dvířkách, za kterými jsem doteď stál, explodovalo a zasypalo mě sprškou střepů.

Sue znova vypálila.

Po předním skle regálu se rozeběhla pavučina prasklin, ale nevysypalo se. Rozrazil jsem dvířka u spolujezdce a vykutálel se na chodník. Teď nás aspoň oddělovalo celé auto. Vyskočil jsem na nohy, namířil na ni a zařval: „Odhoď tu zbraň!“

Ignorovala mě a zase stiskla spoušť.

Uskočil jsem a kulka břinkla o kapotu. Teď jsem vystřelil já a střela zasáhla Sue do pravého ramene. Zavravorala. Pokusila se udržet na nohou, ale upadla a prsty sevřené kolem pažby povolily. Přihnal jsem k ní a vykopl jsem jí pistoli z ruky.

„Ty parchante mizerná,“ zaječela. „Tys mě postřelil!“

„Máš štěstí, že jsem tě nezabil.“

„Budeš si přát, abys to udělal.“

Nevěřicně jsem zavrtěl hlavou.

Byla zraněná a krvácela, a přesto z ní stříkal jed.

Do obytného komplexu se vřítily tři policejní hlídkové vozy s blikajícími majáky a ječícími sirénami. Přihnaly se k nám. Vyskákali z nich uniformovaní policisté a poručili mi odhodit zbraň. Všichni si mě vzali na mušku, a tak jsem se rozhodl nepokoušet osud a poslechl jsem.

„Ten zmetek mě postřelil,“ kvílela Sue.

„Lehnout,“ rozkázal mi jeden polda. „Hned!“

Pomalu jsem si klekl a pak jsem si lehl na břicho na mokrý asfalt. Okamžitě mě zaklekli, zkroutili mi ruce za záda a zaklapli mi na zápěstích pouta.

To byla moje poskytnutá laskavost číslo jedna.

KAPITOLA 2

Seděl jsem v uzavřeném bílém prostoru z betonových panelů. Kupodivu mi nikdo nepřečetl moje ústavní práva, nevzal mi otisky prstů, nevyfotografoval mě a nedonutil mě převléct se do oranžové teplákové soupravy. Odvedli mě do okresního vězení a zamkli samotného do vazební cely. Rozhlížel jsem se po zdech a po stropě a přemýšlel, kde asi mají schované mikrofony a kamery. Jízda policejním vozem z obytného komplexu do města trvala půl hodiny, ruce jsem měl spoutané za zády. Zachoval jsem se podle rady, kterou by měl mít na paměti každý zadržený, a držel jsem jazyk za zuby – řekl jsem jim jen svoje jméno a telefonní číslo na mého velícího důstojníka.

Sue Weilerovou odvezla sanitka, a soudě podle jejího hulákání, rozhodně neutrpěla životu nebezpečné zranění. Bob Weiler zemřel, ještě než dopadl na zem. Svědků bylo habaděj, takže bude složité zjistit, jak to proběhlo. Jakže zní to staré ruské rčení? *Lže jako očitý svědek*? Policistům nevonělo, že s odvoláním na ústavní práva zarytě mlčím. Měli ale smůlu. Pořád jsem se s tou událostí v duchu vyrovnával. Ještě nikdy jsem nikoho ze vzteku ani neuhodil, a teď jsem přeskočil všechny případné drobné přestupky a spáchal rovnou jeden z nejhorších trestných činů – vystřelil jsem po jiném člověku.

Ale necítil jsem sebemenší výčitky svědomí.

STEVE BERRY

Navíc jsem viděl člověka umírat.

Taky poprvé v životě, a hluboce mě to zasáhlo.

Bob Weiler byl můj přítel.

Okolní ticho tu a tam prolomil nějaký odosobněný hlas, dutá ozvěna kroků a jemný bzukot nějakých zařízení. Vězení se podobalo jiným, do kterých jsem docházel; všechna byla zanedbaná a depresivní. Moje cela měřila zhruba tři krát čtyři metry, byla v ní kovová lavice a záchod bez sedátka. Jediné okénko z matového skla, vsazené do zdi ve výši ramen, blokovala ocelová mříž. Nikdy dřív jsem se ve vězení neocítl jako obyvatel, vždycky jen jako návštěvník. Být za mřížemi zamčený bylo něco úplně jiného. Žádná svoboda. Žádná možnost volby. Jste plně v moci cizích lidí. Všechnu tu bezmoc a drobná ponížení určitě zakomponovali do budovy úmyslně, aby z vězňů vysáli odvalu a sílu a nahradili je pokornou odevzdaností.

Věděl jsem, že bych měl zatelefonovat Pam, ale neměl jsem náladu poslouchat její moralizování. V jednom kuse mě přesvědčovala, že se mám držet od Weilerových dál, ale člověk se přece neotočí zády k příteli v nouzi.

Aspoň já ne.

I nad mým manželstvím se stahovala mračna; varovných známek bylo až příliš. Nedůtklivost, prchlivost, netrpělivost, nezájem. Poslední dobou se mi vybavovalo, co kdysi řekl Clark Gable: *Láska je kráčet domů a vědět, že za dveřmi je žena, která na vaše kroky dychtivě čeká.* Pam přestala čekat přede dvěma lety, když jsem provedl velkou pitomost a zapomněl, že manželství má být monogamní. Zradil jsem její důvěru a hluboce ji ranil. Omluvil jsem se snad tisíckrát a Pam mi údajně odpustila. Ale nebylo tomu tak. A oba jsme to věděli.

Podělal jsem to.

Hrozně.

A z manželky se stala spolubydlící.

Z myšlenek mě vytrhlo cvaknutí. Dveře cely se otevřely a objevila se v nich dozorkyně. Pochopil jsem, co po mně chce, a vstal jsem. Vykročil jsem za ní sterilní vykachličkovanou chodbou. Její rytmická pomalá a vytrvalá chůze by potěšila každého seržanta na execíráku. Nade všemi dveřmi se ježily kamery jako hlavně v kulometných hnízdech. V nose mě štípal pronikavý pach chlóru.

Odvedli mě do jiné ostře osvětlené místnosti bez oken; tentokrát to nebyla cela, ale výslechová místnost s dlouhým kovovým stolem a šesti židlemi. Nejspíš pro advokáty a jejich klienty. Čekala tam nějaká žena. Středního věku, štíhlá, atraktivní, se světlými vlasy a sebevědomým výrazem. Na sobě měla elegantní vlněný kostým. Časem se měla zařadit mezi moje nejbližší přátele, ale ten den jsme se ještě vůbec neznali.

Na první pohled jsem měl jasno.

Je od bezpečnostních složek.

A ne zdejších.

„Jmenuji se Stephanie Nelleová,“ představila se.

Dozorkyně odešla a zavřela za sebou dveře.

„Co jste zač? Od FBI?“

Usmála se a zavrtěla hlavou. „Říkali, že máte dobrou intuici. Zkuste to ještě jednou.“

Chtěl jsem odseknout něco chytrého, ale nic mě nenapadlo, a tak jsem prostě jen nadhodil: „Ministerstvo spravedlnosti.“

Přikývla. „Přijela jsem z Washingtonu, abych se s vámi setkala. Ale když jsem před hodinou dorazila na námořní základnu, váš velící důstojník mi oznámil, že jste tady.“

Sloužil jsem v Mayportu druhý rok z tříletého turnusu. Základna ležela několik kilometrů od Jacksonville u chráněného přístavu, kam mohly vplouvat letadlové lodě. Za jejím plotem pracovaly tisíce námořníků a ještě víc příslušníků pomocného personálu.

„Určitě se o mně nevyjadřoval moc pochvalně.“

„Říkal, ať tady pro něj za něj třeba shijete. Zřejmě vás má za potížístu.“

Ze všech sil jsem se snažil potížísta nebyt, vážně. Sloužil jsem na základnách ve Skotsku, v Connecticutu a Virginii. Věděl jsem, že se o mně proslýchá, že jsem nespolečenský, mám sklon k paličatosti, aroganci, a dokonce i k jisté lehkomyšlnosti a čas od času se dostávám do konfliktu s autoritami. Víceméně jsem však vůči námořnictvu zachovával loajalitu a moje služební záznamy byly přímo ukázkové. Čekala mě služba na moři a netěšil jsem se na ni. Přinejmenším tři roky, pokud jsem chtěl povýšit a získat velitelskou hodnost. Pam, budiž jí čest a sláva, se mnou putovala ze základny na základnu, vždycky si našla práci a vybudovala nám domov. Tím idiotštější bylo to, čeho jsem se dopustil. Probírali jsme spolu, že by mohla jít studovat práva. Lákalo ji to a mně se ten nápad líbil. Anebo že si pořídíme dítě. Jak to první, tak to druhé, popřípadě obojí, by nás mohlo zachránit. Smrt Boba Weilera nám jaksepatří předvedla hrůzy rozvodu.

Vytáhl jsem od stolu jednu židli a posadil se. Doháněla mě únava po probdělé noci. Moje návštěvnice zůstala stát.

„Mířil jste dobře,“ řekla. „Mohl jste ji zabít, ale neudělal jste to.“

Pokrčil jsem rameny. „Nijak zvlášť moji ohleduplnost neoceňila.“

„Postřelil jste někoho poprvé?“

„Je to poznat?“

„Vypadáte mírně otřeseně.“

„Před očima mi umřel přítel.“

„To by otráslo každým. Sue Weilerová vás chce žalovat.“

„Že jí přeju hodně štěstí.“

Zasmála se. „Tak nějak. Tvrdili mi, že umíte zachovat klid pod tlakem. Těší mě, že zpravodajské informace nelžou. Lélat jste se stíhačkami, že?“

Ano. Přinejmenším nějakou dobu. Než mě přátelé mého zesnulého otce přesvědčili, ať změním profesi. Byli to dva admirálové a kapitán, kteří zřejmě považovali za svoje životní poslání starat se o mě. Kdyby se ponorka mého otce nepotopila s celou posádkou, měl by dnes hodnost vlajkového důstojníka. Těla se nenašla, o misi ponorky nebylo skoro nic známo. Byla prohlášena za tajnou. Neúspěšně jsem se snažil získat soudní cestou vyšetřovací spis. Když tenkrát přišli k nám domů muži v uniformách a oznámili matce zlou zprávu, bylo mi deset. Nic mi nedávalo smysl a trvalo spoustu let, než jsem zjistil pravdu.

„Pročetla jsem si vaši osobní složku,“ sdělila mi moje návštěvnice. „Výslovně jste požádal o letecký výcvik a dosáhl jste mimořádných výsledků. Neprozradil byste mi, proč jste přisedlal na právo?“

Zacílil jsem na ni pohled jako hlaveň pistole. „Odpověď znáte moc dobře.“

Usmála se. „Omlouvám se. Už vás podobně urážet nebudu.“

„Co kdybyste přešla k věci?“

„Mám pro vás práci.“

„Na můj čas má výlučný nárok námořnictvo.“

„Tohle je jedna z velkých výhod, když člověk pracuje pro ministerstvo spravedlnosti, a tím pádem pro prezidenta Spojených států, který je nejvyšším armádním velitelem. Vaše služební zařazení se dá změnit.“

Aha. Pochopil jsem narážku. Jde o něco důležitého.

„Práce, kterou se vám chystám nabídnout, vyžaduje šikovnost a diskrétnost. Bylo mi řečeno, že disponujete obojím.“

Rozhodl jsem se maličko ji otestovat. „Řekli vám to o mně dva admirálové, nebo kapitán?“

„Všichni tři. První mě poslal za druhým a ten za třetím. Pějí na vás samou chválu. Otázka je, jestli si ji zasluhujete. Váš velící důstojník si to nemyslí.“

Do háje s tím kreténem. Je to vlezdoprdelkovská kancelářská myš a jiný už nebude. Oficír z povolání, kterému jde jen o to, aby si odkroutil svých dvacet let a odkráčel z armády s výsluhami a dost mladý na to, aby si k penzi přilepšil ještě praxi v soukromé sféře.

O takovou kariéru jsem nestál.

Jenže v posledních několika letech mi začínalo vrtat hlavou, kam to se mnou spěje. Ti otcovi přátelé mi odjakživa vehementně tvrdili, že mají nějaký plán. Běž na práva, vystuduj je a jdi pracovat pro vojenskou prokuraturu. Udělal jsem to. Ale pomalu jsem začínal přemítat, jestli na mě nezapomněli.

Teď se mi naskytla příležitost.

Kterou mi přihráli oni.

Co můžu ztratit?

Velitel mě nejspíš aspoň na měsíc přikurtuje ke kancelářskému stolu, aby mě potrestal za to, že jsem k němu přitáhl nežádoucí pozornost. Úplně opomine fakt, že mi zabili přítele a že ta druhá osoba vystřelila první.

„Mám tu věc se Sue Weilerovou z krku?“

Moje návštěvnice přitakala. „Promluvila jsem si se šerifem. Obvinění proti vám nevznese.“

Udělala na mě dojem. „Se šerifem osobně?“

„Nemělo smysl začínat níž.“

Byl to první z mnoha momentů, kdy jsem Stephaniei Nellovou ocenil. Dokázala věci rozhýbat. Ten den jsem v ní ale viděl jen cestičku, jak se vyhnout tomu pitomci, co na mě čeká v Mayportu.

„Tak dobře,“ řekl jsem. „Udělala jste pro mě laskavost. Oplatím vám ji.“

Byla to druhá laskavost, kterou jsem za posledních čtyřia dvacet hodin někomu poskytl.

A pak už nic nebylo jako dřív.

KAPITOLA 3

Posadil jsem se naproti Stephanii Nelleové do boxu. Z vězení jsme odjeli půjčeným autem po Atlantic Boulevardu směrem k námořní základně, ale odbočku jsme minuli a pokračovali jsme do Neptune Beach. Bydlel jsem s Pam kousek odtamtud, a protože jsem od přírody zvědavý, zjistil jsem si, že jméno obce pochází z roku 1922, kdy si jeden tamní podnikavec pořídil u domu železniční zastávku a pokřtil ji tak. Dozvěděl se totiž, že když si postaví nádraží, vlaky tam budou muset zastavovat, takže se díky tomu zbaví nutnosti chodit každý den pěšky skoro pět kilometrů do Mayportu a odtamtud jezdit do práce v Jacksonville.

Chytrý chlápek.

Fungovalo to.

Od těch dob se Neptune Beach rozrostla ve vlídnou přímořskou komunitu s dlážděnými ulicemi, spoustou obchůdků s uměním a rušnými bary a restauracemi. Těšila se obecně oblibě celoročně, ale hlavně přes léto.

Jídelna Sun Dog patřila k těm, kam jsem chodil nejradši. Měla onen kovově-plechový vzhled starých bister u silnice, ke kterým patří klouzavá koženka a naleštěné linoleum. A vlídná atmosféra. Lidi se k vám chovají jako k sousedovi. Když jste tu nějakou dobu nebyli, poručí vám pití zadarmo, nabídnou

židli a chvíli s vámi poklábosí. Jídelna se nacházela u hlavního tahu, hned naproti mému dalšímu oblíbenému místu, nezávislému knihkupectví Bookmark. S jeho majiteli Ronou a Bufordem Brinleeovými jsem se spřátelil. Knihy jsem miloval odjakživa. Nakonec jsem si z nich udělal živobytí, ale tenkrát se moje sbírka teprve rodila.

„Říká vám něco Dvojitý orel z roku 1933?“ zeptala se Stephanie.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Je to jedna z nejvzácnějších mincí na světě. Devadesát procent zlata, deset procent mědi. Mezi lety 1850 a 1932 vyrazili Dvojitých orlů milióny. Na numismatickém trhu se jich dodnes najde spousta. Ti z roku 1933 jsou ale jiný příběh. Toho roku jich vyrazili 445 500, ale do oběhu se nedostal žádný. Prezident Franklin Delano Roosevelt totiž v dubnu 1933 zakázal soukromě přechovávat zlato. Protože mince už byly tou dobou hotové, nechali je prostě ležet ve filadelfské mincovně a nakonec je roztavili.“

Přiloudala se k nám mladičká servírka.

„Co tu mají dobrého k jídlu?“ zeptala se mě Stephanie.

„Báječná je třeba sekaná.“

„Tak dvakrát,“ objednala. „A mně k pití vodu.“

„Pro mě ledový čaj.“

Stephanii Nelleovou očividně těšilo rozhodovat, tak jsem jí to dopřál.

Servírka odešla.

Přes výlohu jsem pozoroval, jak si naproti v Bookmarku podávají zákazníci dveře. Bylo mi jasné, kam svým vyprávěním míří, a tak jsem se zeptal: „Kolik jich tomu roztavení uniklo?“

„To je už dlouho záhada.“

Pustila se do vysvětlování, jak se z Dvojitých orlů z roku 1933 stal svatý grál numismatiků. Mincovna si úmyslně ponechala jen dva exempláře a předala je Smithsonianově institutu. Měly by být jediné, které existují.

„Jenže pak odněkud vyplavaly další,“ pokračovala. „Víme o dvaceti. Domýšlíme si, že je asi v mincovně ukradl nějaký zaměstnanec, prodal je místnímu klenotníkovi a ten pak sběratelům. Roku 1944 ta informace prosákla k Tajné službě. Nakonec se jich povedlo získat zpátky devatenáct.“

„A ten poslední?“

„Tady přichází řada na vás.“

To mi znělo lákavě.

„Tajná služba tu minci stopuje už desítky let. Je na čelném místě jejich seznamu hledaných předmětů. Já vím, já vím. Zní to bláznivě. Více než šedesát let starý kousek zlata. Berou ale vážně svůj úkol chránit národní měnu. Ty ostatní taky hledali celá desetiletí.“

„Jakou má cenu?“

„Těžko říci. Podle odhadů kolem deseti milionů dolarů. Ale nezapomeňte, že vlastnit ji zůstává protizákonné, protože je to kradený majetek vlády. Potenciálními kupci jsou tedy bohatí sběratelé, kteří ji nikdy nikomu neukážou. Tenhle poslední Dvojitý orel z roku 1933, o kterém víme, se momentálně nachází kus jižně od Floridy.“

Vysvětlila mi, že ho přede dvěma dny přivázel člun z Karibiku. Ale utrhla se mu kotva, takže ztroskotal na korálovém útesu a potopil se do dvanáctimetrové hloubky. Vlastník mince se o tom dozvěděl a je právě na cestě, protože chce minci vyzvednout.

„Chci, abyste ho předběhl,“ řekla.

Nevěděl jsem jistě, jestli mě má za hlupáka, důvěřivce nebo prostě jen ctižádostivce. První možnost jsem škrtl, protože nikoho netěší být za pitomce. Důvěřivec? Z něčeho takového mě nikdy nikdo neobvinil. Od přírody jsem tíhl spíš k silné podezřavosti, ne-li paranoie. Ctižádostivec? Možná. Byl jsem mladý, dychtivý a toužil jsem po změně. Už dlouho jsem přemítal, co mi život chystá, a doufal jsem, že to není advokátské vystupová-

ní u vojenských soudů ani nadbíhání vyšším šaržím. Popravdě řečeno, už jsem měl námořnictva plné zuby a vyhlídka na zaměstnání v nějaké civilní právnické kanceláři mě vůbec nelákala. Ta žena, která sem přijela z Washingtonu jen kvůli mně, si mě otipovala správně. Hledal jsem únikovou cestu. A tak jsem jí prozatím dopřál ten luxus myslet si, že mi nedošlo, že na mě hraje nějakou habaďuru. Jak to zpívá Kenny Rogers v písničce „Hazardní hráč“? *Na účtování bude dost času, až hra skončí.*

Proto jsem ji nechal mluvit a jen jsem poslouchal.

„Podle vaší osobní složky máte potápěčské osvědčení. Jde o snadný úkol. Průzračná teplá voda, vrak v hloubce dvanáct metrů.“

„A co mám hledat?“

„Černý vodotěsný kufřík, pětáctyřicetkrát pětáctyřicet centimetrů. Potřebuji ho vyzvednout neporušený.“

Přistoupila k nám servírka s vábně vyhlížejícím pokrmem. Nevzal jsem nic do pusy od minulého odpoledne.

Vrhl jsem se do jídla.

„Víme celkem jistě, že ten Dvojitý orel je uvnitř, ale ověřím si to až osobně. Vy kufřík otevřít nesmíte. Přátelé vašeho otce mě ujistili, že je na vás spolehnutí, že příkaz dodržíte.“

Pochutnával jsem si na sekané, ale všiml jsem si, že ona tu svoji ignoruje. „Proč zrovna já? Určitě přece máte po ruce spoustu agentů.“

„Tahle akce vyžaduje jistou nezávislost na obvyklých postupech. V rámci ministerstva jde o choulostivou interní záležitost. Mám ji na starost. A potřebuju neokoukanou tvář, kterou nikdo nezná.“

Tím prohlášením polechtala moje právnické já. Za tři roky na právech a šest let na vojenské prokuratuře jsem se toho sice moc nenaučil, ale obojí mi vštípilo zdravou zvědavost. Okamžitě se mi v hlavě vyrojila kupa otázek, ale bylo mi jasné, že tahle žena mi na žádnou neodpoví. Nebo aspoň ne hned. A tak jsem

OKAMŽIK PRAVDY

si je nechal pro sebe. Kromě toho jsem o tu práci stál. Tak proč si proti sobě popudit novou šéfovou?

Přesto jsem neodolal. „Co když odmítnu?“

„Kdo teď podceňuje koho?“

Ušklíbl jsem se. „Je na mně zájem tolik vidět?“

„Na podobnou příležitost čekáte už dlouho.“

Prokoukla mě. Až z toho šel strach.

„Jen jste nevěděl, kdy přijde. A tady ji máte – nastal den změny. Komandéře-poručíku Harolde Earle ‚Cottone‘ Malone, váš čas konečně přišel.“

„A co můj velitel v Mayportu?“

„Řekl mi, ať si vás klidně vezmu. Prý nezapadáte do týmu a na jeho vkus příliš rád improvizujete. Podle něj jsou to vady. Máte štěstí, že mně se zamlouvají.“

KAPITOLA 4

Těsně před sedmou ráno jsem zaparkoval u doků. Jízda na jih po mezistátní dálnici I-95 z Jacksonville do Key West, kterou jsem musel přetrpět po rozloučení se Stephanieí Nellovou, byla dlouhá. Povedlo se mi vyzvednout si auto z odstavného policejního parkoviště okresu Duval, aniž bych musel zaplatit poplatek. Mít přátele na vysokých místech se hodí. Pak jsem se nejdřív zastavil doma, sbalil si tašku a oznámil Pam, že mě pověřili speciálním úkolem. Dodal jsem, že nevím, jak dlouho budu pryč, ale že až se to dozvím, zatelefonuju jí. Nezářila zrovna štěstím, když to mám popsat mírně, a já to připsal na rostoucí seznam našich neshod. Pověděl jsem jí o Bobu Weilerovi a přiznal se, že jsem postřelil Sue a skončil ve vězení, načež se mi dostalo obligátního *já ti to říkala*. Nechtělo se mi pouštět do hádky, takže jsem výčitku přijal a připustil jsem, že měla celou dobu pravdu.

Trápilo mě, jak se to mezi námi kazí.

Kariéra u námořnictva manželským vztahům nesvědčí. Časté přesuny nutně vyvolávají napětí. Rozvodovost je závratná, a nejen u nižších šarží, ale i u důstojnických kádřů. Průšvih, který jsem si sám zavinil, tedy jen přisypal sůl do potenciálně existující rány. Jeden můj přítel rád říkával, že *jakmile člověk jednou opustí manželské lože, už se do něj nevrátí*. Možná měl pravdu,

protože k návratu se pojí hromada těžkých břemen. Pravda není jednosměrka a na tango jsou potřeba dva. Mně a Pam měla ta skutečnost docházet dlouho, předlouho. Mělo uběhnout hodně let, než oba poznáme příběh z obou stran; nejdřív ukončíme naše manželství jako zahořklí nepřátelé a pak se zase spřátelíme. Tehdy jsem ale upřímně doufal, že mezi námi není konec.

Stephanie mi řekla, ať se dobře vyspím a dorazím na sedmou do historického přístavu Key West Bight. Předchozího večera jsem se zařídil podle její rady a sehnal si pokoj v nedalekém motelu, ve kterém jsme loni trávili s Pam jeden prodloužený víkend. Prožili jsme tam nádherné tři dny. Dobře jsme se bavili, povídali jsme si a došlo dokonce i na sex.

Byly to pěkné časy.

Key West je pohodářský, svobodomyslný, umělecky založený, bizarní, malebný – vyberte si podle svého gusta. Politicky se rozhodně posunul nalevo od středu. Kdysi, když se v místě dnešního Miami ještě rozkládala neobývaná bažina, z něj piráti udělali nejbohatší místo na Floridě. Rozkládá se na samém konci řetězce skalnatých, nízko položených ostrovů. Celoročně tu vládne tropické podnebí a „šťastná hodinka“ jako by trvala od rána do večera. Lidé sem přijíždějí rybařit, hledat klid, flámovat, dobít baterky. Z nekonformnosti se stalo přímo náboženství. V osmdesátých letech se Key West dokonce odtrhl od Unie a prohlásil se za Lasturovou republiku, vzápětí se vzdal Spojeným státům a požadoval milión dolarů v podobě zahraniční pomoci.

Takovou kuráž musí člověk chtít nechtě obdivovat.

Bylo mi řečeno, že si mám pronajmout jednu z charterových lodí, které jsou v historickém přístavu doma. Díky umínně zataženému nebi, které vypadalo nehezky a výhrůžně, se tam dnes nepotulovalo moc lidí. Od moře vytrvale foukal vítr a přinášel teplou vláhu. Vzduch ztěžkl jako pod vodou. Očividně se blížila bouřka. Nebyl nejvhodnější den pro hlubokomořské potápění.

Na úplném konci doku jsem vyhledal dvoumotorový dvánáctimetrový člun *Isla Marie* s širokou zádí a uzavřeným horním můstkem. Krytá zadní paluba poskytovala rybářům ochranu před sluncem a v prostorné přední se dalo přespávat.

Na zadní palubě se objevil muž.

Malý, podsaditý, s hranatými rameny, býčí šíjí a rostoucím pupkem. Jeho řídké šedé vlasy kontrastovaly s opálenou pleť. Měl na sobě khaki šortky, tmavé tričko Key West a odřetou kšiltovku. Na krku mu visel zlatý dublon na řetízku. Stejně jako u Stephanie Nelleové jsem okamžitě poznal, kam si ho zařadit.

Taky byl z bezpečnostních složek.

„Snažíte se zapadnout do prostředí?“ zeptal jsem se ho.

„Jsem v důchodu. Proč by mi na tom mělo záležet?“

Dobrý argument. „Jste kapitán Nemo?“

Zasmál se. „Po těchhle nablblých intrikách se mi nestýská.“

Použit tohle kódové označení mi nařídila Stephanie.

„A vy jste kdo?“ zeptal se pro změnu on.

„Cotton Malone.“

To vlastně znělo jako kódové označení taky.

„Cotton... Kde jste k tomu jménu přišel?“

„To je dlouhá historie.“

Srdečně se zazubil. „To je dobře. Protože máme před sebou dlouhý výlet. Naskočte na palubu.“

„Kam jedeme?“

Ukázal na širý oceán.

„Sto dvanáct kilometrů tímhle směrem.“

Stáli jsme na uzavřeném můstku a pod nohama nám rytmicky hučely motory. *Isla Marie* se těžce potýkala s vytrvalým protivětrem. Čím západněji jsme pluli, tím víc houstl déšť. Razili jsme si cestu rozbouřenou vodou a od příde se rozstříkovaly spršky vodní tříště a pěny.

„Dneska se nikdo na ryby nevydá,“ poznamenal můj hostitel.

„Nezapomněl jste náhodou na něco?“

Ještě se mi nepředstavil. V přístavu se to dalo pochopit. Moc mluvit se nevyplácí. Ale Key West jsme už dávno nechali za sebou.

„Jsem Jim Jansen. Dřív u FBI.“

„A teď u ministerstva spravedlnosti?“

„Kdepak. Jen mě požádali, abych jim udělal laskavost a pomohl Stephanie. S vámi je to prý taky tak.“

Člun se kolébal, jako bychom seděli na houpačce. Díkybohu netrpím mořskou nemocí, jinak bych si vychutnal snídani dvakrát. Jansen měl očividně taky námořnický žaludek.

„Jste zdejší?“ zeptal jsem se.

„Na Keys jsem se narodil a vyrůstal. Pak jsem strávil třicet let u FBI, přede dvěma lety jsem odešel do důchodu a vrátil se domů.“

Věděl jsem, jak to chodí. Zvláštní agenti FBI obvykle musejí odejít do výslužby v sedmapadesáti anebo po odsloužení dvaceti let – podle toho, co nastane později. K prodloužení služby sice dochází, ale výjimečně.

„Takže jste skrznskrz domorodec?“

„Skrznaskrz. Máme tu sladkovodní odrůdy, náplavy ze všech končin, na jaké si vzpomenete, ale ryzích domorodců, té pravověrné oceánské odrůdy, je tu čím dál méně. Převzmete řízení.“

Poslechl jsem a Jansen vytáhl mapu a rozložil ji na přístrojové desce. Na čelní sklo chrstaly dešťové kapky jako salvy broků.

„Je načase, abyste se dozvěděl pár věcí,“ prohlásil. „Jedeme k Dry Tortugas. Říká vám to něco?“

„Trochu. Nezmiňoval se o nich Billy Bones v *Ostrovu pokladů*?“

Jansen zapíchl tlustý prst do mapy. „Je to skupina sedmi malých ostrůvků. Vlastně jsou to spíš jen takové písečné kosy s pár

stromy a keři, ze všech stran obklopené korálovými útesy. Nejzazší cíp souostroví Florida Keys a poslední ždíbec území Spojených států. Kousky suché, nehostinné a fádni půdy na okraji hlavní plavební trasy z Mexického zálivu do Atlantiku. Objevil je Ponce de León a nazval je Tortugas, protože na nich žila spousta želv.“

„A co ta první půlka jména?“

„Ta se začala používat později, aby námořníky varovala, že jsou vyschlé na troud a není na nich ani kapka sladké vody. Ale poskytovaly skvělé útočiště, kde zakotvit při špatném počasí nebo kvůli doplnění zásob a opravám.“

„A proč k nim míříme teď uprostřed bouřky?“

„Stephanie šetřila slovy?“

„Mlčela jako ryba.“

Zasmál se. „Neberte si to osobně.“

„Jak dlouho ji znáte?“

„Setkali jsme se teprve včera.“

Nic jsem se z toho nedozvěděl, a tak jsem požádal: „Povězte mi o tom potopeném člunu.“

„Byl to vrak i před ztroskotáním. Vypadal jako *Orca* z filmu *Čelisti* po tom, co se do ní zakousl žralok. Nechápu, jak sem mohl z Kuby doplout.“

Uslyšel jsem magické slovo Kuba a ostře jsem si Jansena změřil. „Děláte si legraci?“

„Tím je to všechno zajímavější, ne?“

To tedy ano. Kuba ležela zhruba sto padesát kilometrů od nás, a pokud mi bylo známo, přeplavit se odtamtud na jakémkoli plavidle do amerických vod bylo protizákonné. Bez výjimky. Za všech okolností. Stephanie se o téhle drobnosti nemínila ani slůvkem; řekla jenom, že člun připlul z *Karibiku*.

„Přede dvěma dny zakotvil u ostrůvku Garden Cay v Dry Tortugas. Byl jsem u toho a sledoval ho. Vítr skučel jako dneska a lilo. Jsou tam hodně zlé přílivové proudy, většinou proti pře-

vládajícímu větru. Přístav odedávna slouží jako bezpečný úkryt před nepřáteli i počasím, ale musíte vědět, co děláte. Kapitán člunu to nevěděl. Kotva se mu utrhla, proudy snesly člun k západu a narazil na útes. Šel ke dnu.“ Jansen luskl prsty. „Takhle rychle.“

Křečovitě jsem držel volant. „Řídit člun moc neumím. Nechcete se toho zase ujmout?“

„Ne. Jde vám to dobře. Člun se potopil tadyhle,“ zapíchl prst do mapy kousíček na západ od malého podlouhlého ostrova. „Těsně u Loggerhead Cay. Muže, který s ním sem na sever připlul, zadrželi. Byl na Garden Cay, v pevnosti Fort Jefferson. Tady. Je to několik kilometrů na západ.“

O té pevnosti jsem věděl.

Postavili ji v polovině devatenáctého století, aby hájila námořní trasy, které tenkrát patřily k nejušnější na světě, ale během občanské války z ní udělali vězení pro dezertéry z unionistické armády. Jako věznice sloužila i později. Jejím nejslavnějším obyvatelem byl doktor Samuel Mudd obviněný ze zavraždění prezidenta Lincolna. Musela být opuštěna kvůli nemocem a hurikánům a nakonec se z ní koncem dvacátého století stal přístav, který zásoboval parníky amerického námořnictva uhlím. Právě odtud vyplula slavná válečná loď *Maine* do Havany, vstříc své zkáze. Dnes je z pevnosti národní památka. Je to největší zděná stavba na západní polokouli. Viděl jsem ji na obrázcích. Tvoří mohutný cihlový šestiúhelník mnoho desítek metrů dlouhý, zdi má vysoké patnáct metrů a dva a půl metru tlusté a zabírá prakticky celý povrch jednotvárného písčného ostrova. Vypadá, jako by plula uprostřed tyrkysových vod. Mohutné dělostřelecké baterie umístěné ve vícepatrových zděných kasematech by obstály proti celé nepřátelské flotile. Je to perfektní ukázka staré zásady, že pevnosti se nestaví tam, kde je to pohodlné, ale tam, kde jsou potřeba.

„Odstrčenější místo aby člověk pohledal,“ řekl jsem Janse-
novi.

„Žádný hotel Four Seasons to není. Ale na pár lidí tam narazíme.“

„Říkal jste, že ten chlap, co s člunem připlul, *byl* na Garden Cay. Kde je teď?“

„Ve vazbě. Naštěstí pro nás sem nikdo z Kuby legálně nesmí.“

Ano, naštěstí pro nás. „Mám se k vraku potápět v téhle bouři?“

„Jinak to nejde. Majitel člunu je na cestě a musíme vyzvednout ten vodotěsný kufřík dřív než on.“

„Odkud je?“

„Z Kuby. Odkud jinud?“

Samozřejmě. Že se já trouba vůbec ptám.

Do levoboku narazila vlna a loď se zakymácela. Vyrovnal jsem ji a uvedl příď do původního směru. Pak jsem se zadíval Jansenovi do hluboko posazených očí. Nervózně pomžikával. Blesko mi hlavou, co asi ví a přede mnou tají.

Větrný poryv ohodil čelní sklo dalšími dešťovými cákanci.

„Je to šílenství,“ konstatoval jsem.

„Je to chytrý tah. V téhle slotě nebude na moři ani noha. A už vůbec ne strážci parku. Měli bychom mít volné pole působnosti.“

Nad hlavou se nám převalovala masa černých mraků obtěžkaných hromy a blesky. Oceán jako by vřel.

„Jestli jste byl u toho, když ten člun šel ke dnu, proč jste se k němu nepotopil sám?“

„Vypadám snad na Lloyda Bridgese? Tyhle věci neumím. Proto Stephanie vylezla z nory a sehnala si mladého býčka.“

„Neschvaluje jí to?“

„Od toho tu nejsem. Jsem jenom dobrovolník.“

„Kolik toho o ní víte?“ pokusil jsem se znova.

„Něco málo informací si asi zasloužíte.“

Taky bych řekl.

„Dělala na ministerstvu zahraničí a pak přešla na spravedlnost. Pamatuju se, že když jsem byl u FBI, úzce s námi spolupracovala. A pořád spolupracuje, jak mi bylo řečeno. Je právnička, ale především vládní úřednice.“

V podtextu jsem vycítil nevyřčené ocenění.

Státní žalobkyně. Na straně dobra. Ve správné partě.

Když už se mi povedlo přimět ho k řeči, podnikl jsem další pokus. „Povídala mi o tom Dvojitém orlu z roku 1933. Prý je to velmi zvláštní mince.“

„Měla by být poslední svého druhu.“

A dost cenná, abychom se pro ni vypravili doprostřed bouře. Jenže to, co jsem zatím vyslechl, se mi ani trochu nezdálo. Mince, která by neměla existovat. Člun z Kuby, který se zničehonic potopil. Majitel, taky z Kuby, na cestě sem. Ministerstvo spravedlnosti, které dovolí, aby se tohle všechno dělo. A jenom kvůli vodotěsnému kufříku, který je nutné vyzvednout neporušený.

Neotevřený.

Zažil jsem v JAGu dost vojenských soudů a naučil jsem se číst v uvažování porot a svědků, a přestože jsem byl právě označen za mladého býčka, nebyl jsem hloupý.

Něco mi na tom smrdělo.

A hodně ošklivě.

KAPITOLA 5

Přes liják jsem uviděl Fort Jefferson.

Plavba z Key West nám kvůli bouři trvala skoro tři hodiny. Jansen se znova chopil kormidla a navigoval nás kolem Garden Cay a pevnosti směrem k Loggerheadu, největšímu ze sedmi ostrovů, ze kterého skrz bouři probleskoval paprsek majáku.

„Člun ztratil kotvu právě tady a moře ho odneslo od jižního cípu Loggerheadu,“ ukazoval. „A tam se na druhé straně nápíchl na korálové útesy.“

Bouře se uklidňovala, ale přelo dál. Asi čtyři sta padesát metrů nalevo kotvilo několik katamaránů, plachetnic a motorových člunů. Minuli jsme jižní cíp Loggerheadu a já zahlédl, že se na vodě něco pohupuje. Byl to plastový džbán na mléko se žlutou šňůrou kolem hrdla.

„Přivázal jsem ho ke korálu pod vodou,“ vysvětlil Jansen. „Je tady mělko, tak jsem se k němu mohl potopit jenom se šnorchlem. Vrak leží pětáctýřicet metrů na západ od té značky, ve větší hloubce.“

„Copak nejsme v národním parku? Jak se vám povedlo ten vrak označit?“

„Díky mizernému počasí si toho džbánu nikdo nevšiml. Ale stačil by den navíc a stalo by se to.“

Přešel na volnoběh a zastavil člun. „Budu se držet hned nad vámi s běžícími motory. Dávejte pozor na lodní šroub. Tak do toho – běžte se obléct. Všechno potřebné je dole na palubě.“

Bylo to už dávno, kdy jsem se potápěl naposled. Naučil jsem se to u námořnictva. Pam to zkoušela před pár lety v Cozumelu, ale jen dvakrát. Při druhém ponoru se setkala se žralokem vouskatým a dospěla k názoru, že pobyt pod vodou není nic pro ni. A tak následující tři dny strávila na palubě čekáním na mě, což byl celý náš životní příběh v kostce.

Sešel jsem z můstku a našel potápěčskou výstroj. Standardní, nic mimořádného. Připevnil jsem na tlakovou láhev regulátor a zasyčením otestoval tlak, upravil jsem délku popruhů na ramena a v pase a zapnul si opasek se závažím. Oblohou projel blesk. Loď se prudce zakymácela, jako by mi dávala znamení, a já se zapotácel. Hřmění a šum lijavce neustávaly. Kolik bezpečnostních pravidel poruším? Například „nikdy nechoď do vody, když se blýská“. A sám. V zakázaných vodách. Paluba sebou divoce, nepředvídatelně házela a já se rozhodl, že to není nejšikovnější místo pro oblékání do těžké výstroje. A tak jsem si nasadil jen masku a ploutve, hodil jsem láhev do vody a přehoupl se přes okraj člunu za ní.

Láhev klesala ke dnu. Potopil jsem se pod rozbouranou hladinu a našel ji. V předklonu jsem zepředu zastrčil paže pod ramenní popruhy, a protože ve vodě už nic nevážila, snadno jsem si ji přehodil přes hlavu na záda a nechal paže natažené, dokud se mi postroj na ramenou pohodlně neusadí.

Nahmátl jsem regulátor a zbavil ho vody.

Byl jsem připraven.

Žabími tempy jsem zamířil ke dnu, kde byla voda klidnější. Jansen měl pravdu. Bylo tu mělko. Korálový útes ležel v hloubce nanejvýš tří metrů a ostrě spadl k bílému písku v nějakých desetech. Opodál následoval další strmý pokles dna, za kterým byla

voda hlubokomořsky modrá. Zatažený den sice nenabízel bůhvíjaké světlo, ale viditelnost byla výborná.

Voda kypěla životem.

Proplula kolem mě barakuda s otevřenou tlamou, takže jsem zahlédl působivé zuby podobné tesákům. Neuvěřitelně prudce zrychlila a ztratila se v modři. V korálovém lese hýřícím běžovými, žlutými a hnědými odstíny se skrývali nesčetní obyvatelé moře. Poznal jsem levandulově zbarveného ostence, klipky příčnopruhé, černožluté pomce a červené pruhatce. Rozhlédl jsem se, jestli se někde kolem nepotloukají žraloci.

A vtom jsem to spatřil.

Vrak nachýlený na pravobok, bílým trupem zabořený do písčitého dna a přídí trčící kolmo nahoru. Zatím si uchovával barvu nátěru, protože nebyl pod vodou dost dlouho, aby se na něj nalepily chaluhy. Byl dobře desetimetrový a hodně se podobal *Isle Marii* čekající nahoře. Po celé délce pravoboku se táhla trhlina dost široká na to, aby jí proplul člověk. Potvrzovala, co řekl Jansen.

Plavidlo narazilo na útes.

Preplaval jsem kolem něj k zádi a strčil hlavu do hlavní kajuty. Nábytek a vybavení se sesypaly na hromadu. Moc tam toho nebylo. I zadní paluba byla podobně prázdná až na potápěčskou výstroj přivázanou k přepážkám. Nikde v dohledu žádný černý vodotěsný kufřík. Rozhlédl jsem se po písčitém dně kolem, ale ani tam jsem ho neviděl.

Zastavil jsem se a dopřál si chvilku času.

Teplá voda byla příjemná a dech se mi postupně zklidnil. Tohle bylo miliónkrát lepší než dřepět v soudní síni. Doplaval jsem k hornímu můstku a zastavil se u dveří, které visely otevřené v pantech.

A tam byl.

Černý vodotěsný kufřík pětáctýřicet krát pětáctýřicet centimetrů, přesně jak říkala Stephanie Nelleová. Chytil jsem ho

za držadlo a užasl jsem. Byl těžký. Až příliš těžký na to, abych ho vynesl na hladinu, zvlášť když jsem neměl vztlakový kompenzátor.

To vyvolávalo otázku.

Co dalšího je uvnitř kromě té mince?

Chvilíčku jsem přemítal, co dál. Nejrozumnější bude přesunout kufřík ven na mořské dno a doplavat si nahoru pro nějaké lano. Nemá smysl snažit se ho vynést a pak zápolit s bouří, abych ho dostal do člunu. A tak jsem s ním vymanévroval ven z můstku. Stálo mě to hodně námahy a pořádně jsem se zadýchal, ale nakonec jsem ho dopravil kus od vraku a uložil do pís-ku na dně. Vzhlédl jsem a spatřil nad sebou kýl *Isly Marie* pohupující se na hladině. Udržovala stálou polohu pomocí motorů.

Zamířil jsem k ní.

Vyhoupł jsem se na hladinu, vyplivł regulátor a zamával, aby si mě Jansen všimł. „Potřebuju lano. Aspoň patnáctimetrové, radši delší.“

„Máme společnost,“ houkl na mě otevřeným okénkem a ukázal dozadu.

Vytáhl jsem se co nejvýš, abych dohlédl přes hřebeny rozbouřených vln. Blížil se k nám malý člun, a blížil se rychle. Nejspíš strážci parku z Fort Jeffersonu.

„Sežente mi to lano,“ křikł jsem znova.

„Musíme pryč.“

„Času dost. Zmákneme to. Hodte mi lano.“

Chtěl jsem těm lidem ukázat, že mám dobré nervy. Jestli mám někdy vybřednout z JAGu a dostat se k něčemu akčnějšímu, musím se předvést. Mám dar pohotově uvažovat v kritických situacích. Je čas toho šikovně využít. Druhý člun se blížil, ale měl bych stihnout potopit se a zase vyplout – pokud mi Jansen hodí to zatracené lano.

Udělal to.

Na vodě přistáło klubko žlutého nylonu.

STEVE BERRY

„Kufřík je těžký,“ křikl jsem. „Přivážu ho, a až škusnu lanem a dám vám signál, vytáhnete ho nahoru. Já vyplavu za ním.“

Chytil jsem konec lana, strčil si regulátor do pusy a znova jsem se ponořil.

KAPITOLA 6

Prokousával jsem se vodou zpátky k černému kufříku za vrakem. Cestou jsem zapojil to svoje brilantní krizové myšlení a rozhodl se, že nebudu důvěřovat držadlu a ovážu radši kufřík kolem dokola. Jeho tíha mi byla záhadou. Pracovat bez informací pro mě nebyla žádná novinka – z těch, kdo stanou před vojenským soudem, jen málokdo jedná se svým právníkem na rovinu, zvláště když je obhájce důstojníkem téhož námořnictva, které je obžalovalo. Byl jsem zvyklý slýchat polopravdy, anebo v horším případě vyložené lži. Pravda ale nakonec vždycky vyšla najevo a já předpokládal, že tady brzy vyjde taky.

Byl jsem prostě idiot.

Dosáhl jsem dna a zjistil, že lano má na délku bohatou rezervu. Protáhl jsem ho pod kufříkem, několikrát jsem kufřík omotal a vyrobil provizorní závěs, který by měl vydržet. Shora ke mně dolehlo hučení dalších motorů a uviděl jsem, jak nade mnou zastavuje tmavý obrys druhého kýlu. Malý a oválný, nějaký gumový člun. Na takhle rozbouřeném moři to musela být drsná plavba.

Do vody seskočili dva potápěči.

Oba si nesli harpuny a ráznými tempy mířili přímo ke mně.

Na strážce parku to bylo kapku za hranou.

Kdybych škubl za lano, dostali by se ke kufříku daleko dřív, než ho Jansen vytáhne. K noze měli připevněné nože – lano by snadno přeřízli. A tak jsem nechal kufřík kufříkem a zamířil jsem k vraku. Moji pronásledovatelé už byli skoro u dna. Proklouzl jsem přes zadní palubu do hlavní kabiny a v ten moment se do dřeva za mými zády zabodla harpuna.

Vůbec jsem ji neslyšel přilétat.

Na rozdíl od filmů ji neohlásil žádný svist. Prostě se zničehonic objevila.

Strážci parku to rozhodně nejsou.

Překulil jsem se na záda a zadním oknem kabiny jsem sledoval, že jeden potápěč plave ke mně a druhý má namířeno pro kufřík. Neměl jsem žádný výcvik ve zvládání podobných situací, ale to neznamenal, že si nedokážu poradit.

Zahlédl jsem krátké schůdky dolů ke kóji. Někde je tam ta díra, kterou jsem prve viděl zvenčí. Potápěč s dosud nevystřelenou harpunou doplul k zádi. Potřeboval jsem ho zpomalit, a tak jsem zabouchl zadní dveře kabiny a zajistil je zástrčkou. Nic moc, ale trochu času tím získám. Nespouštěl jsem z potápěče venku oči – neváhal a okamžitě na dveře zamířil. Byly způli prosklené, sklo chránila polámaná kovová mřížka. Nemohl jsem počítat s tím, že harpunu zadrží, a tak jsem se dvěma tempy nohou přesunul do kóje s lůžkem. Harpuna prolétla sklem ve dveřích a zabodla se do dřeva v protější stěně.

A já zjistil, že jsem se nemýlil – díra v trupu opravdu vedla z lodi. Vmáčknu se do ní jen tak tak, ale půjde to. Protáhl jsem se ven z vraku a vyplul kousek za druhým potápěčem, který se zrovna blížil k černému kufříku. Harpunu, už zase nabitou, si odložil na písek a sáhl po noži – určitě aby přeřízl lano. Měl jsem asi tak deset vteřin, abych něco podnikl. A tak jsem ho prudkými tempy dostihl, vyškubl mu z pusy regulátor a strhl obličejovou masku. Můj útok ho zaskočil a já toho využil a vykroutil jsem mu nůž. Při odplouvání jsem ho ještě kopl pravou ploutví do čela a napůl omráčil.

Potápěč z vraku už objevil díru ven. Věděl jsem, že než tam-tudy vymanévruje, na chvílku to omezí jeho pohyblivost. Docházely mi možnosti, protože ten první už tápal po regulátoru a masce. Muž uvnitř vraku se mi najednou ztratil z očí a mně svítilo. Znova nabíjí – chystá se tou dírou střelit.

Slyšel jsem, jak motory nade mnou zvýšily obrátky.

Isla Marie.

Jansen odplouvá?

Prudce jsem škubl lanem.

Několikrát.

Motory nahoře vrčely a smotek lana se začínal odvíjet. Popadl jsem harpunu ležící na písku a střelil dírou do vraku. Bylo mi jedno, jestli jsem zasáhl. Hlavně že získám čas a zbrzdím toho vevnitř. Chytil jsem se lana, které se mezitím úplně napjalo, takže mě táhlo i s kufříkem pryč od vraku. Nechtěl jsem, aby kufřík do něčeho narazil, protože by to mohlo narušit jeho vodotěsnost, a tak jsem po laně sklouzl níž a přitiskl ho k sobě. Jansen ve člunu přidával plyn a vlekl mě vodou. Stoupající rychlost zvýšila vztlakovou sílu.

Stačilo párkrát kopnout a začal jsem spolu s kufříkem stoupat.

Letmo jsem se ohlédl.

Druhý potápěč už byl z vraku venku a mířil na mě harpounou.

Jenže já už byl mimo dostřel.

Isla Marie zastavila.

Byli jsme za korálovým útesem v hluboké vodě, na dno jsem už nedohlédl. Kufřík jsem pořád tiskl v náručí. Oddechoval jsem rychleji, než bych měl, a tak jsem se silou vůle snažil uklidnit.

Ucítíl jsem na lanu tah.

Jansen ho navíjel.

Pustil jsem se a vyplaval nahoru. Venku pršelo. Držel jsem se u kufříku, který Jansen přitahoval k lodi.

„Vylezte nahoru,“ houkl na mě.

Nechtěl jsem riskovat, že kufřík spadne, a tak jsem u něj zůstal, dokud se bezpečně neocitl těsně u zádi. Teprve pak jsem si sundal ploutve, hodil je na palubu a vyšplhal po kovovém žebříku. Jansen navíjel lano jako o závod. Pomohl jsem mu přetáhnout kufřík přes hrazení.

„Člověk by nevěřil, jak je jedna zlatá mince těžká,“ neodpusťtil jsem si.

Na Jansenovi bylo znát, že můj sarkasmus neocenil. Smůla. Po něm se z harpun nestřílelo. Sundal jsem si opasek a shodil z ramen láhev. Ponor mě vyčerpal. Zadíval jsem se na horizont a zjistil, že už jsme tak daleko, že druhý člun není v bouřkovém příšeří vidět.

„Ten třetí chlap v gumovém člunu si začal vyskakovat,“ řekl Jansen. „Musel jsem použít tohle.“ Sáhł si za záda a vytáhl zpoza opasku poloautomatickou pistoli. „Bylo mi jasné, že máte potíže.“

Jenže mně to stejně nešlo do hlavy.

Jansen vyplul pryč ještě *předtím*, než jsem zatahal za lano. A když jsem se vynořil nad hladinu, prolétlo mu obličejem překvapení.

„Moře je rozbouřené,“ pokračoval, „ale i tak jsem viděl, že po vás ti dva jdou. Usoudil jsem, že je nejvyšší čas vyrazit, a doufal jsem, že se včas chytíte lana.“

„Co jsou zač?“

„Nejspíš si je najal majitel té mince. Asi mu patří některá ta zakotvená loď, co jsme míjeli. Musel dorazit dřív, než jsme čekali. Dobře, že jste ten kufřík stačil vytáhnout.“

Pohár mojí trpělivosti přetekl. Popadł jsem ho za paži. „Těch keců už bylo dost. Moc dobře víte, jak to myslím.“

Zamračil se. „Nevyvádějte kvůli prkotině. Tohle je normální. Patří to k práci. Zmákl jste to dobře. Máte odvalu.“

Spustil jsem ruku.

Nevěřil jsem mu, ani těm jeho lichotkám, ale nebyl jsem v situaci, kdy bych se mohl pouštět do debaty. Byl jsem začátečník, zelenáč, a nechtěl jsem si ho znepřátelit.

„Co teď?“ zeptal jsem se.

„Říkal jsem vám o tom zatčeném chlápku. Ale na Loggerhead Cay táboří jistá žena a čeká na něj. Přijela sem včera odpoledne uskutečnit dohodu uzavřenou s mužem, který sem ten člun z Kuby poslal. Týká se Dvojitého orla z roku 1933, ale ten není tady v kufříku. Je na Loggerheadu. Ta žena, co včera přijela, si za něj chce obsah kufříku koupit.“

„Takže co je vevnitř?“

Zavrtěl hlavou. „Na to jsem příliš malá ryba. A nic nám do toho není. Když teď ten kufřík máme, tak co kdybyste si zahrál na toho zabásnutého chlápka a šel zařídit tu výměnu?“

„Vy jí to, co je uvnitř, dáte?“

„Ani za nic. Chci pomoci FBI, aby ji zatkla. Napřed se ale potřebujeme dozvědět pár věcí. Přimět ji k řeči. Vytáhněte z ní, co se dá. Dokážete to?“

Jasně.

To znělo jako plán.

KAPITOLA 7

Vyskočil jsem na břeh Loggerhead Cay.

Už nepršelo, mraky se rozptýlily a na nebi se rozzářilo slunce. Zklidnilo mořskou hladinu a já se v jeho paprscích konečně ohřál. Jansen přirazil k molu trčícímu z úzké pláže, vysadil mě a odplul k severnímu cípu ostrova, kde na mě počká. Gumový člun s potápěči jsme při návratu nikde nezahlédli.

Loggerhead se nachází pět kilometrů na západ od Fort Jeffersonu. Na charakteristické černobílé kónické věži majáku blikalo světlo, stejně jako na pevnosti naproti za vodou. Pomrkávaly na sebe v rozjasňujícím se poledni. Ostrov byl plochý a nezajímavý, vyčníval stěží pár metrů nad hladinu a byl zarostlý nízkými křovisky a hustými shluky přičáplých rozložitých borovic. Břehy lemoval úzký prstenec krásně bílého písku přecházejícího do průzračné vody. Korálový útes, u kterého jsem se potápěl, se nacházel na protější straně, na jihozápadě. Tady na východě střežila maják skupinka nízkých domů. Podle Jansena v nich prý žije jen hrstka údržbářů. Většinu zdejšího obyvatelstva zřejmě tvoří ptactvo a želvy, které daly souostroví jméno a kladou vejce do písku na plážích.

Jansen mi také řekl, že na ostrově o necelých dvaceti hektarech, především v jeho jižním a severním cípu, je roztroušeno několik tábořišť. Nikde žádné jídlo, sladká voda, elektřina ani

lékařská služba. Všechno potřebné se sem přiváží a zase odváží. Pro táborníky platí „kdo dřív přijde, ten dřív mele“. Žena, kterou jsem měl kontaktovat, prý čeká v severním cípu.

Měl jsem na sobě tričko jacksonvillských Jaguárů a značkové šortky a tenisky, abych vyvolával ostrovansky ležérní dojem. Trochu mi ho kazil vojenský sestřih a hladce oholená tvář. Byl jsem v dobré kondici, při potápění jsem se o tom ujistil. Štíhlý pas, pískově blond vlasy. Do středního věku jsem měl ještě daleko a díky dobrému metabolismu jsem spaloval víc kalorií, než jsem zkonsumoval.

Počasí se bleskurychle změnilo. Bouře mizely do dále, vystřídalo je jasné nebe a slunce. Zrovna ale byla hurikánová sezona a uvědomoval jsem si, že tohle je poslední místo na světě, kde by se člověk chtěl ocitnout, jestli některý zavítá na návštěvu.

Od mola vedl k majáku usazenému zhruba uprostřed ostrova betonový chodník pro pěší. Vyhnul jsem se mu a vyrazil po mokré písčité pláži na sever. Bouře se přesouvala na východ, v dálce dozníval hrom. Jinak se ozývalo jen šumění větru, jemné šplouchání vln a křik racků nad hlavou.

Připadal jsem si jako trosečník.

Ostrov měřil na šířku necelých dvě stě metrů. Nebýt huských borovic, dalo by se dohlédnout z jedné strany na druhou po šířce i po délce. V severním cípu jsem zahlédl zelený plážový stan Sundome se zvednutou stříškou, postavený uprostřed čehosi, co vypadalo jako základy nějaké dávno zlikvidované budovy. Opršelá cedulka informovala, že jde o bývalou laboratoř mořské biologie souostroví Tortugas, kterou roku 1904 založil Carnegieho institut. Neměl jsem tušení, do čeho jdu, ale protože jsem neměl na vybranou, opustil jsem pláž a vykročil úzkou pěšinou mezi opuncemi.

„Vy jste ten člověk, co se potápěl k vraku?“

Slava pronesená ve španělštině a odosobněný ženský hlas přicházející jakoby odnikud mě zaskočily. Cizí jazyky jsem na-

šťestí uměl. Bylo to zásluhou eidetické paměti, za kterou vděčím matčině straně rodiny. Nemyslím fotografickou paměť, ale takovou, která prostě jen přitahuje fakta jako magnet. Díky tomu pro mě bylo snadné naučit se španělsky, francouzsky a jakžtakž italsky. Odjakživa jsem doufal, že mi ty znalosti jednou přijdou vhod.

Ze stanu se vynořila žena.

Měla jen něco málo přes metr padesát, tmavé vlasy k ramenům a hladkou hnědou pleť. Hezkou tvář nehyzdil žádný make-up. Oči mandlového tvaru mě přejížděly zpytavým, skoro až nepříjemným pohledem. Byla štíhlá a pružná, oblečená v těsně obepnutých džínách a volné blůze. Díky své právnické profesi a milionům položených otázek jsem věděl, že rozhovor nesnáší vakuum. Když rychle nevyplníte ticho, obvykle to za vás ke své škodě udělá druhá strana.

A tak jsem mlčel.

„Rozumíte mi?“ zeptala se španělsky.

Přízvuk měla americký, nepatrně jižanský. Stejně jako já. „Španělsky neumím,“ řekl jsem.

Bude taktičtější ponechat si jazykové znalosti pro sebe.

„Takhle je to lepší?“ řekla anglicky.

„Ano.“

„Nemůžete být Valdez. Do telefonu mi připadal starší.“

„Nejsem.“

„Ale jste ten, kdo se potápěl na útesu?“

Přikývl jsem. „Sledovala jste to?“

„Z pláže. Zajímalo mě, jestli někdo přijede. Doslechla jsem se o ztroskotání, když jsem včera dorazila. Ale do večera musím trčet tady, a tak mi nezbylo než čekat a dívat se.“

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!